

ŻNG.8361.307.2017

DECYZJA Nr 10/2018

Na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 i ust. 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno – spożywczych (tekst jednolity Dz. U z 2017 r. poz. 2212) w związku z art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1257, z późn.zm.)

Opolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej

po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego wymierza **przedsiębiorcy Sylwii Respondek** prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą **SYLWIA RESPONDEK**, adres głównego miejsca wykonywania działalności: ul. Józefa Lompy 33, 46-300 Olesno, NIP 5761110118, **karę pieniężną w wysokości 7 000 zł** (słownie złotych: siedem tysięcy 00/100) w związku z wprowadzeniem do obrotu:

- 2 porcji „Soków Cappy” (czarna porzeczka, grejpfrut) zafałszowanych z uwagi na podanie w karcie menu nazwy niezgodnej z prawdą, tj. sok zamiast nektar;
- 1 porcji „Kołacza śląskiego” zafałszowanego z uwagi na podanie w karcie menu nazwy niezgodnej z prawdą, wpisanej do rejestru chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych, podczas gdy potrawa została wyprodukowana według własnej receptury, a przedsiębiorca nie posiada uprawnień do używania nazwy chronionej.

Uzasadnienie

W dniach 14, 15, 16 i 17.11.2017 r. na podstawie upoważnienia do przeprowadzenia kontroli Nr ŻNG-307/2017 z dnia 13.11.2017 r. inspektorzy reprezentujący Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej *OWIIH*, przeprowadzili kontrolę w Restauracji Hotelu Mercure w Opolu przy ul. Krakowskiej 57/59, należącej do przedsiębiorcy Sylwii Respondek, zwanej dalej *Stroną*.

Kontrola w zakresie rzetelności obsługi konsumentów, jakości handlowej oferowanych do sprzedaży potraw i napojów oraz surowców użytych do produkcji, prawidłowości funkcjonowania placówki gastronomicznej pod kątem przestrzegania prawa żywnościowego, legalności prowadzonej działalności gospodarczej oraz przestrzegania przepisów regulujących obrót

wyrobami alkoholowymi i tytoniowymi została przeprowadzona na podstawie następujących przepisów:

- art. 3 ust. 1, 2, 3 rozporządzenia (WE) Nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz. Urz. UE L z 2004 r. Nr 165, str. 1, z późn. zm.);
- art. 17 ust. 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (tekst jednolity Dz.U. z 2016 r. poz.1604, z późn zm., obecnie tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 2212), zwanej dalej *ustawą o jakości handlowej*, w związku z art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (tekst jednolity Dz.U. z 2017 r. poz. 1063, obecnie tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1063, z późn. zm.), zwanej dalej *ustawą o Inspekcji Handlowej*;
- art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 *ustawy o Inspekcji Handlowej*.

W toku kontroli w celu sprawdzenia rzetelności obsługi, inspektorzy występujący w charakterze konsumentów dokonali zakupu między innymi napojów i potraw oferowanych do sprzedaży jako:

- Sok Cappy czarna porzeczką 250 ml, w cenie 8 zł za porcję,
- Sok Cappy grejpfrutowy 250 ml, w cenie 8 zł za porcję,
- Kołacz śląski 170 g, w cenie 15 zł za porcję.

Zamówienie zostało złożone w oparciu o znajdujące się na sali konsumenckiej karty menu zawierające między innymi nazwy napojów, potraw oraz ich ceny. Weryfikacja surowców wykorzystanych do przygotowania zamówienia wykazała, iż produkty zadeklarowane w kartach menu jako „soki owocowe Cappy” to, zgodnie z nazwą podaną przez producenta na opakowaniu jednostkowym, „nektar grejpfrutowy Cappy” oraz „nektar czarna porzeczką Cappy”. Natomiast oferowany do sprzedaży „Kołacz śląski” został wyprodukowany w restauracji *Strony* według własnej receptury i nie może być utożsamiany z produktem o tej nazwie („kołacz śląski”/„kołocz śląski”), która jest wpisana do rejestru chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych.

Stwierdzone nieprawidłowości świadczą o zafałszowaniu ww. środków spożywczych w rozumieniu art. 3 pkt 10 lit. b *ustawy o jakości handlowej*.

Przeprowadzone czynności kontrolne zostały udokumentowane w protokole kontroli ZNG.8361.307.2017, który w dniu 17.11.2017 r. został bez uwag podpisany i odebrany przez osobę upoważnioną do reprezentowania przedsiębiorcy.

Mając powyższe na uwadze, OWIiH pismem z dnia 09.01.2018 r. zawiadomił *Stronę* o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 *ustawy o jakości handlowej*. *Strona* została poinformowana, że przed wydaniem decyzji kończącej postępowanie w sprawie przysługuje jej, na podstawie

art. 10 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1257), prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Ponadto OWIIH, na podstawie art. 40a ust. 5a ustawy o jakości handlowej, zwrócił się do Strony z żądaniem przedstawienia dokumentów dotyczących wielkości osiągniętych obrotów i przychodu w 2016 r. OWIIH wyznaczył Stronie termin 10 dni, od dnia doręczenia zawiadomienia o wszczęciu postępowania administracyjnego, do zapoznania się z dowodami zebranymi w sprawie oraz złożenia ww. dokumentów. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień oraz nie ustosunkowała się do żądań organu.

W toku postępowania administracyjnego OWIIH ustalił i stwierdził, co następuje.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. Urz. UE L z 2002 r. Nr 31, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej *rozporządzeniem nr 178/2002*, podmioty prowadzące przedsiębiorstwo spożywcze zapewniają **na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji** zgodność żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

Wymagania dotyczące informowania na temat żywności oraz zakresy odpowiedzialności podmiotów działających na rynku spożywczym zostały ustanowione w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. Urz. UE L z 2011 r. Nr 304, str. 18, z późn. zm.), zwanego dalej *rozporządzeniem nr 1169/2011*.

W myśl art. 7 ust. 1 lit. a *rozporządzenia nr 1169/2011* informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać konsumenta w błąd co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, składu, ilości, trwałości, kraju lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji. Ponadto art. 7 ust. 2 *rozporządzenia nr 1169/2011* stanowi, że informacje na temat żywności muszą być rzetelne, jasne i łatwe do zrozumienia dla konsumenta.

W celu wyjaśnienia pojęcia „wprowadzania konsumenta w błąd” można posłużyć się definicją zawartą w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 2070). Zgodnie z ww. przepisem działanie przedsiębiorcy wprowadza w błąd, jeżeli w jakikolwiek sposób powoduje lub może

powodować podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej umowy, której inaczej by nie podjął. W myśl art. 5 ust. 3 pkt 2 ww. ustawy działanie wprowadzające w błąd może dotyczyć cech produktu, a w szczególności jego pochodzenia geograficznego, jakości, składników, a zatem dotyczy to także oznakowania środków spożywczych.

Zagadnienie zakresu odpowiedzialności zostało uregulowane w art. 8 *rozporządzenia nr 1169/2011*. Zgodnie z art. 8 ust. 2 *rozporządzenia nr 1169/2011* podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informacje na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność tych informacji zgodnie z mającym zastosowanie prawem w tym zakresie oraz wymogami odpowiednich przepisów krajowych. W myśl art. 8 ust. 5 *rozporządzenia nr 1169/2011* podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione. Zasadnicze znaczenie dla środków spożywczych oferowanych do sprzedaży „luzem” ma art. 8 ust. 6 *rozporządzenia nr 1169/2011*, który stanowi, iż podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą przekazywanie informacji na temat żywności nieopakowanej przeznaczonej do dostarczenia do konsumenta finalnego lub do zakładów żywienia zbiorowego podmiotowi działającemu na rynku spożywczym otrzymującemu żywność, aby umożliwić tam, gdzie jest to wymagane, przekazywanie konsumentom finalnym obowiązkowych informacji na temat żywności.

Z przytoczonych powyżej przepisów wynika, iż niedopełnienie obowiązków wynikających z prawa żywnościowego leży wyłącznie po stronie kontrolowanego przedsiębiorcy, który powinien stosować obowiązujące normy w tym zakresie. Należy zauważyć, że wymogi prawa żywnościowego dotyczące jakości handlowej odnoszą się do żywności oferowanej konsumentom, dlatego też zapewnienie zgodności z tymi wymaganiami spoczywa na każdym podmiocie działającym na rynku spożywczym i jest obowiązkowe także na etapie handlu detalicznego (usług gastronomicznych). W przedmiotowej sprawie podmiotem, który wprowadził zakwestionowane produkty do obrotu, a zatem ponosi odpowiedzialność za prawidłowość oznakowania oferowanych do sprzedaży artykułów rolno – spożywczych, jest *Strona*.

W myśl art. 3 pkt 10 lit. b *ustawy o jakości handlowej* zafałszowanym artykułem rolno – spożywczym jest produkt, którego skład jest niezgodny z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno – spożywczych, albo produkt, w którym zostały wprowadzone zmiany, w tym zmiany dotyczące oznakowania, mające na celu ukrycie jego rzeczywistego składu lub innych właściwości, jeżeli niezgodności te lub zmiany w istotny sposób naruszają interesy konsumentów finalnych, w szczególności jeżeli w oznakowaniu podano nazwę niezgodną z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno – spożywczych albo niezgodną z prawdą.

Szczegółowe wymagania w zakresie jakości handlowej soków i nektarów owocowych zostały określone w załączniku nr 1 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 30 września 2003 r. w sprawie szczegółowych wymagań w zakresie jakości handlowej soków i nektarów owocowych (tekst jednolity Dz. U. z 2014 r. poz. 494, z późn. zm.). W myśl definicji zawartej w treści ww. załącznika soki owocowe są wyrobami zdolnymi do fermentacji, lecz niesfermentowanymi, otrzymanymi z jadalnych części zdrowych, dojrzałych, świeżych, schłodzonych lub zamrożonych owoców, jednego lub większej liczby gatunków, posiadającymi barwę, smak i zapach charakterystyczne dla soku z owoców, z których wyrób jest wytwarzany. Nektary owocowe są natomiast wyrobami zdolnymi do fermentacji, lecz niesfermentowanymi, otrzymanymi przez dodanie wody z dodatkiem lub bez dodatku cukrów lub miodu do soku owocowego, soku owocowego odtworzonego z zagęszczonego soku owocowego, zgęszczonego soku owocowego, soku owocowego wyprodukowanego z użyciem ekstrakcji wodnej, soku owocowego w proszku, przecieru owocowego lub zagęszczonego przecieru owocowego bądź mieszaniny ww. wyrobów, spełniającymi wymagania dotyczące minimalnej zawartości soków lub przecierów owocowych określone w załączniku nr 2 do rozporządzenia. Z treści przytoczonych definicji wynika, iż nektar owocowy jest produktem bardziej przetworzonym niż sok, a przez to zaliczanym do przetworów owocowych.

Oferowanie do sprzedaży nektarów zamiast zadeklarowanych w menu soków świadczy o ich zafałszowaniu. Podanie innego produktu niż wykazano w karcie menu i niepoinformowanie o tym fakcie konsumentów przed zrealizowaniem zamówienia wprowadza w błąd co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości i składu w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. a *rozporządzenia nr 1169/2011*. W związku z powyższym OWIH uznał serwowane przez *Stronę* „soki” (czarna porzeczka oraz grejpfrut) za zafałszowane.

Nazwa „kołacz śląski”/„kołocz śląski” podlega ochronie prawnej i znajduje się w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) NR 733/2011 z dnia 22 lipca 2011 r. rejestrującego w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Kołocz śląski/kołacz śląski (ChOG)] (Dz. Urz. UE L z 2011 r. Nr 195, str. 32).

Oferowany przez *Stronę* „Kołacz śląski” został wyprodukowany w kontrolowanej restauracji według własnej receptury. Ww. wyrób w żaden sposób nie może być utożsamiany „kołaczem śląskim”/„kołoczem śląskim”, którego nazwa została zarejestrowana jako Chronione Oznaczenie Geograficzne wyrobów z województwa opolskiego i wybranych powiatów województwa śląskiego spełniających wymagania określone w specyfikacji tego produktu. W myśl art. 13 ust. 1 lit. a *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012* z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz. Urz. UE L z 2012 r. Nr 343, str. 1, z późn. zm.) zarejestrowane nazwy są chronione przed wszelkim bezpośrednim lub

pośrednim wykorzystaniem w celach komercyjnych nazwy zarejestrowanej w odniesieniu do produktów nieobjętych rejestracją, jeśli produkty te są porównywalne do produktów zarejestrowanych pod tą nazwą lub jeśli jej stosowanie stanowi wykorzystywanie renomy chronionej nazwy, w tym również w sytuacji, gdy produkty te są wykorzystywane jako składniki.

Wprowadzenie do obrotu produktu imitującego wyrób o Chronionym Oznaczeniu Geograficznym, wprowadza w błąd co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, składu w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. a *rozporządzenia nr 1169/2011*. W związku z powyższym OWIiH uznał, iż oferowany przez Stronę „Kołacz śląski” jest produktem zafałszowanym.

Artykuł 17 ust. 2 *rozporządzenia nr 178/2002* nakłada na Państwa Członkowskie obowiązek wprowadzenia zasad dotyczących środków i kar mających zastosowanie w przypadku naruszenia prawa żywnościowego, przy czym powinny być one skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. W polskim ustawodawstwie odpowiedzialność karno-administracyjna za wprowadzenie do obrotu artykułów zafałszowanych wynika z art. 40a ust. 1 pkt 4 *ustawy o jakości handlowej*. Zgodnie z ww. przepisem **podmiot wprowadzający do obrotu artykuły rolno-spożywcze zafałszowane podlega karze pieniężnej w wysokości nie wyższej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie niższej jednak niż 1 000 zł.**

Należy podkreślić, że dla zastosowania powyższej sankcji nie jest wymagane przypisanie winy podmiotowi wprowadzającemu do obrotu produkt zafałszowany. Przytoczony przepis jest wyrazem odpowiedzialności administracyjnej, która ma charakter obiektywny, a więc już za sam fakt zachowania naruszającego taki przepis. Jak wskazywał Trybunał Konstytucyjny w szeregu orzeczeń, m. in. w wyroku z dnia 7 lipca 2009 r., sygn. akt K 13/08, cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej jest założenie stosowania jej automatycznie względem podmiotu ponoszącego odpowiedzialność obiektywną za naruszenie ustawowych przepisów. Sankcja administracyjna ma przede wszystkim funkcję prewencyjną, co nie wyłącza również jej charakteru dyscyplinująco-represyjnego, stąd umocowanie organów administracji publicznej do nakładania kar pieniężnych (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 lipca 2012 r., sygn. akt. II GSK 917/11).

OWIiH, w myśl art. 40a ust. 5 *ustawy o jakości handlowej*, ustalając wysokość kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanych artykułów rolno-spożywczych uwzględnił stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

Mając na uwadze zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy OWIiH ocenił **stopień szkodliwości czynu na poziomie wysokim**. Użycie w oznakowaniu niezgodnych

z prawdą danych mogło wprowadzić kupujących w błąd co do jakości nabywanych produktów. Przedsiębiorca poprzez zastosowaną podmiianę asortymentową dokonał sprzedaży towarów tańszych i gorszej jakości niż deklarowane. Stosowane przez *Stronę* oznakowanie nadawało oferowanym napojom i wypiekowi cech sugerujących ich wyższe walory jakościowe. Zamawiając sok konsument mógł domniemywać, iż otrzyma produkt zgodny z deklaracją *Strony* (tj. bez dodatku np. cukru). Tymczasem użyte w karcie menu nazwy były niezgodne z nazwami podanymi na opakowaniach jednostkowych produktów. *Strona* mogła zapobiec powstaniu nieprawidłowości dokładając większej staranności podczas rutynowego sprawdzania oznakowania towaru przy jego zakupie i odbiorze bądź też przy sporządzaniu kart menu. Produkcja „kołacza śląskiego” o nazwie będącej Chronionym Oznaczeniem Geograficznym odbywa się według ściśle określonej receptury i z określonych surowców znajdujących się w specyfikacji produktu. Nadto do produkcji tego wyrobu uprawnione są podmioty posiadające ważne świadectwo jakości lub ważny certyfikat zgodności wydane w trybie określonym w ustawie z dnia 17 grudnia 2004 r. o rejestracji i ochronie nazw i oznaczeń produktów rolnych i środków spożywczych oraz o produktach tradycyjnych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 poz. 1168). *Strona* nie przedstawiła żadnego z ww. dokumentów oraz nie znajduje się w wykazie przedsiębiorców posiadających powyższe świadectwo lub certyfikat, prowadzonym przez Głównego Inspektora Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych

Zakres naruszenia OWIiH ocenił jako **wysoki**, bowiem w placówce gastronomicznej jadłospis (karta menu) jest dla konsumenta podstawowym źródłem informacji o oferowanych potrawach i napojach. Ponadto właściwa nazwa produktu jest jednym z najważniejszych elementów oznakowania, umożliwiających jego identyfikację. Ujawnione nieprawidłowości stanowią rażące naruszenie przepisów w zakresie jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych oraz Chronionych Oznaczeń Geograficznych. *Strona* poprzez swoje działanie naruszyła wymagania określone w przepisach prawa żywnościowego w zakresie oznakowania produktu, istotne z punktu widzenia interesów konsumenta oraz właściwości artykułów rolno-spożywczych. Stwierdzona praktyka jest naganna, gdyż godzi w interesy konsumentów.

Niezależnie od powyższego OWIiH uznał, że **przebieg dotychczasowej działalności** *Strony* nie stanowi okoliczności zaostrzającej wymiar kary, gdyż jest to pierwszy stwierdzony przez organ przypadek wprowadzenia przez *Stronę* do obrotu artykułu rolno – spożywczego zafałszowanego. Na uwzględnienie zasługuje również fakt, iż *Strona* wyeliminowała ujawnione w toku kontroli nieprawidłowości. Nie bez znaczenia pozostaje jednak, iż *Strona* jako profesjonalista w branży gastronomicznej zobowiązana jest do przestrzegania norm prawnych obowiązujących w gastronomii oraz do zachowania najwyższego poziomu dbałości o rzetelne informowanie konsumentów.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej OWIIH uwzględnił przesłankę **wielkości obrotów i przychodu**. Pozwala ona określić pozycję przedsiębiorcy na rynku i dostosować wymiar sankcji administracyjnej do jego możliwości, przyczyniając się do osiągnięcia funkcji prewencyjnej kary. *Strona* w toku postępowania administracyjnego nie przedstawiła informacji o wysokości przychodu i obrotów z prowadzonej działalności gospodarczej. W związku z powyższym OWIIH wziął pod uwagę dane o osiągniętych przychodach *Strony*, które uzyskał z Urzędu Skarbowego w Oleśnie.

OWIIH uwzględnił również **wartość kontrolowanych artykułów rolno – spożywczych**. *Strona* wprowadziła do obrotu 3 partie zafałszowanych produktów o wartości 31 zł. Wartość ta nie jest znaczna i nie stanowi przesłanki do podwyższenia sankcji administracyjnej.

Po uwzględnieniu ww. przesłanek OWIIH wymierzył *Stronie* karę pieniężną określoną w art. 40a ust. 1 pkt 4 *ustawy o jakości handlowej* w kwocie 7 000 zł. Zdaniem organu nałożona sankcja jest właściwa dla osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w sprzedaży były dostępne wyłącznie produkty nieposiadające cech zafałszowania. Ponadto wymierzona kara mieści się w ustawowo wyznaczonych granicach, jest adekwatna do stwierdzonych naruszeń oraz spełni swoją funkcję prewencyjną.

Mając na uwadze powyższe OWIIH wymierza karę jak w sentencji decyzji.

Na podstawie art. 40a ust. 6 i 7 *ustawy o jakości handlowej* karę pieniężną stanowiącą dochód budżetu państwa, *Strona* powinna wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Opolu **numer 39 1010 1401 0013 4222 3100 0000 NBP** Oddział Okręgowy Opole, **w terminie 30 dni** od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stała się ostateczna.

Zastępca Opolskiego Wojewódzkiego
Inspektoratu Inspekcji Handlowej

Paweł Nakonieczny

Opolski Wojewódzki Inspektor

Inspekcji Handlowej

Pouczenie:

1. Na podstawie art. 127 § 1 i 2 oraz art. 129 § 1 i 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1257, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje *Stronie* odwołanie w terminie 14 dni od dnia jej otrzymania, do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie, Plac Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa, za pośrednictwem Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej,

ul. 1 Maja 1, 45-068 Opole.

2. Wniesienie odwołania w terminie wstrzymuje wykonanie decyzji zgodnie z art. 130 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz.1257, z późn. zm.).
3. Zgodnie z art. 16 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1257, z późn. zm) decyzja ostateczna to decyzja, od której nie służy odwołanie w administracyjnym toku instancji.
4. W myśl art. 127a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1257, z późn.zm.) w trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez Stronę, decyzja staje się ostateczna i prawomocna, co oznacza, iż podlega natychmiastowemu wykonaniu, a Stronie nie przysługuje prawo wniesienia odwołania ani skargi do sądu administracyjnego.
5. Zgodnie z art. 40a ust. 8 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 2212) do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 201, z późn. zm.).
6. Kara niezapłacona w terminie staje się zaległością podatkową w rozumieniu art. 51 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 201, z późn.zm.), od której naliczane są odsetki za zwłokę zgodnie z art. 53 § 1 ww. ustawy.

Otrzymują:

1. Sylwia Respondek
ul. Józefa Lompy 33
46-300 Olesno
2. BA w/m
3. a/a

HB